

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 2460/2021
01.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Танкосић адвокат из ..., против туженог ЈП Спортски и пословни центар „Војводина“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Миодраг Филиповић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 267/20 од 13.02.2020. године и пресуде тог суда Гж 2872/20 од 21.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 01.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятна ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 267/20 од 13.02.2020. године.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2872/20 од 21.01.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2872/20 од 21.01.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 267/20 од 13.02.2020. године, жалба тужиле је делимично одбијена и делимично усвојена, тако што је пресуда Основног суда у Новом Саду П 6527/16 од 04.11.2019. године потврђена у делу става првог изреке којим је одбијен захтев тужиле за накнаду материјалне штете – изгубљене зараде због немогућности запослења у периоду од 22.06.2010. године до 07.06.2013. године, у новчаним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ од означених датума и за накнаду нематеријалне штете на име претрпљеног страха у износу од 300.000,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе, а укинута у делу става првог изреке којим је одбијен захтев за накнаду нематеријалне штете због повреде части у износу од 500.000,00 динара, угледа у износу од 800.000,00 динара и душевног бола у износу од 500.000,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе, као и у ставу

другом изреке – у погледу одлуке о трошковима поступка, и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4307/2020 од 29.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени на исплату накнаде штете због повреде части у износу од 500.000,00 динара, повреду угледа у износу од 800.000,00 динара и душевног бола у износу од 500.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате, као и да јој надокнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да надокнади туженом трошкове поступка у износу од 520.500,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2872/20 од 21.01.2021. године, ставом првим изреке, жалба тужиље је делимично одбијена и делимично усвојена, а пресуда Основног суда у Новом Саду П 4307/2020 од 29.10.2020. године потврђена у ставу првом изреке и преиначена у ставу другом изреке, тако што је обавеза тужиље да надокнади туженом трошкове поступка снижена на износ од 453.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажних пресуда донетих у другом степену тужила је, на основу члана 404. ЗПП, изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права (посебна ревизија).

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 403. став 1. ЗПП прописано је да странке могу изјавити ревизију против правноснажне пресуде донете у другом степену у року од 30 дана од дана достављања пресуде.

Препис другостепене пресуде Гж 267/20 од 13.02.2020. године достављен је пуномоћнику тужиље 11.03.2020. године, тако да је ревизија коју је тужила изјавила 05.05.2021. године поднета неблаговремено – по истеку рока прописаног наведеном одредбом.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Посебна ревизија, предвиђена чланом 404. став 1. ЗПП, дозвољена је због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначи судска пракса или да ново тумачење права. Испуњеност ових услова цени Врховни касациони суд, у складу са ставом 2. наведеног члана.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Уз ревизију нису достављене правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима које би указивале да је побитијаном другостепеном пресудом одступљено од устаљене или преовлађујуће судске праксе.

Тужилина посебна ревизија своди се на тврдње о погрешној примени одредби материјалног права о застарелости њеног потраживања накнаде нематеријалне штете. Супротно ставу ревидента, Врховни касациони суд оцењује да нема потребе да се о тужилиној ревизији одлучује ради новог тумачења законских одредби, како по питању права туженог да материјалноправни приговор застарелости истакне до закључења главне расправе, тако и у погледу рачунања рокова из члана 376. став 1. и 2. Закона о облигационим односима, односно примене привилегованог рока застарелости из члана 377. став 1. тог Закона који подразумева постојање правноснажне осуђујуће кривичне пресуде.

Сходно изложеном, одлучено је као у другом ставу изреке.

Ревизија тужиле, изјављена против другостепене пресуде Гж 2872/20 од 21.01.2021. године, није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Наведена одредба дозвољеност ревизије везује за вредност предмета спора побијаног дела који мора бити виши од динарске противвредности износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, вредност предмета спора побијаног дела износи 1.800.000,00 динара и очигледно је нижи од вредности меродавне за дозвољеност ревизије.

Стога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били нужни. Због тога је захтев туженог за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП одлучено као у четвртном ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић